AOI MAKI

Door het oog van de kat

Vertaald uit het Japans door Miriam Choukri en Linus Vermeulen

mint

Amsterdam

Deel 1

De oude advocaat

1

Een half jaar geleden raakte Chizuru Shimamura haar baan kwijt.

Sindsdien zijn de mensen uit haar leven verdwenen als terugtrekkende golven. Ze hoorde niets meer van haar kennissen. Ze heeft sowieso nooit een grote vriendenkring gehad, maar nu werd de onbenulligheid van haar bestaan pijnlijk tastbaar. Op LINE en in haar e-mailinbox ontving ze alleen nog reclame, waardoor ze niet eens meer opkeek als ze een melding kreeg.

Het was altijd muisstil in haar appartement, en op sommige dagen merkte ze dat ze geen enkel woord hardop had gezegd. Toch vond ze dat allerminst ongemakkelijk; integendeel, het voelde juist prettig. Haar maaltijden bestelde ze via Uber Eats en boodschappen deed ze online. Ze kon nog lange tijd zo blijven leven; zolang haar spaargeld het uithield. Als ze alleen in stilte thuisbleef, hoefde ze geen vervelende dingen onder ogen te komen en werd ze in elk geval niet uitgescholden. Op dit moment was dat meer dan genoeg voor Chizuru.

Natuurlijk wist ze dat ze niet eeuwig zo kon blijven leven. Haar spaargeld zou uiteindelijk opraken en ze besefte maar al te goed dat ze vroeg of laat weer op zoek moest naar een baan.

Tegelijkertijd had ze er simpelweg de fut niet voor. Zodra ze eraan dacht haar leven weer op te pakken, doken de beledigingen en spottende opmerkingen die ze online over zich heen had gekregen weer in haar hoofd op en werd het haar zwart voor de ogen. Dat was geen metafoor; er viel werkelijk een schaduw over haar zicht. Zo kon ze onmogelijk werken. Daarom leefde ze nu in stilte.

'Ik zal het later nog weleens proberen.'

Terwijl ze zichzelf dat voorhield, was ze ongemerkt de dertig

gepasseerd en was de winter aangebroken. Inmiddels was ze gewend geraakt aan haar werkloze bestaan en waren dag en nacht van plaats gewisseld. Misschien was het omdat ze aan donkere dingen dacht nu ze zoveel vrije tijd had, maar sinds kort leed ze ook nog eens aan slapeloosheid. Vaak lag ze tot laat in de ochtend te woelen en stond ze pas op wanneer de zon al hoog aan de hemel stond. Dan dacht ze: begint er nu alweer een dag?

Maar aan die routine kwam abrupt een einde.

De telefoon ging. Een onbekend nummer. Ze ging ervan uit dat het een verkooptelefoontje was en negeerde het, maar de telefoon bleef overgaan. Toen ze beter keek, zag ze een netnummer dat haar bekend voorkwam. Toen ze opnam, hoorde ze rumoer aan de andere kant van de lijn.

Een vrouw met een heldere stem noemde de naam van een ziekenhuis.

'Bent u mevrouw Chizuru Shimamura? U bent familie van meneer Kippei Shimamura, toch?' bevestigde ze Chizuru's identiteit.

'Ja, ik ben zijn nicht, maar…'

'Het spijt me dat ik met de deur in huis val, maar meneer Kippei Shimamura is op straat onwel geworden en is gevallen. Hij is met de ambulance naar dit ziekenhuis gebracht.'

'Huh? Hoe bedoelt u, "gevallen"?'

'Hij wordt op dit moment behandeld op de intensive care. Zou u zo snel mogelijk naar het ziekenhuis kunnen komen?'

De vrouw aan de telefoon legde uit dat ze Kippei om Chizuru's contactgegevens had gevraagd en haar vervolgens had gebeld. Nadat Chizuru had gehoord dat hij bij bewustzijn was, voelde ze zich enigszins opgelucht.

'Ik vertrek meteen.'

Kippei was naar een ziekenhuis in Fujisawa gebracht. Het netnummer kwam haar bekend voor omdat het ouderlijk huis van haar overleden moeder hetzelfde netnummer had en omdat Chizuru er zelf ook een tijd had gewoond. Haar oom Kippei, inmiddels drieënzestig en alleenstaand, woonde er op zichzelf en onderhield het huis.

Ze zette een mondkapje op, kleedde zich om van haar huiskleding in iets waarmee ze naar buiten kon, greep haar tas, trok haar jas aan en rende de deur uit.

Ze holde naar het station, dat op zo'n tien minuten lopen lag, en stapte in de trein die net het station binnenreed. Op een doordeweekse middag was het rustig in de trein op de Odakyu-lijn. Chizuru ging helemaal aan het uiteinde van de bank zitten en slaakte een zucht.

Het was al lang geleden dat ze overdag buiten was geweest. Zodra ze zich dat realiseerde, voelde ze zich onrustig. Heimelijk sloeg ze haar ogen neer. Ze trok haar mondkapje iets verder omhoog en verborg haar gezicht. In dezelfde wagon zaten twee oudere vrouwen, een bejaarde man met een wandelstok en een jongeman met een bril die eruitzag als een student. Hoewel niemand ook maar enige aandacht aan haar leek te besteden, brak het koude zweet haar uit. En dat in de winter.

Na een rit van ongeveer een half uur stapte ze uit op station Fujisawa. Hoewel de zon scheen, sneed een koude wind door haar jas heen. Chizuru stapte in een taxi op de rotonde voor het station. Heel even vroeg ze zich af hoeveel dat wel niet ging kosten, maar die gedachte duwde ze snel weg. Het ging tenslotte om een noodgeval met haar oom.

Gelukkig gold er een vast tarief, en even later kwam ze aan bij het ziekenhuis van Fujisawa. Ze legde de situatie aan de receptie uit en nam de lift naar de vierde verdieping.

Kippei lag in een bed op de intensive care.

'Hallo.'

Zodra hij Chizuru zag, keek hij beschaamd.

'Oom…'

Toen ze zijn blik opving, moest ze bijna huilen. Kippei had een infuus in zijn linkerhand en glimlachte.

Het was een pijnlijk gezicht, maar hij was in ieder geval niet meer in levensgevaar.

Ze sprak een verpleegkundige aan die net de kamer passeerde.

Die vertelde dat haar oom tijdens een wandeling plotseling erg misselijk was geworden en ineengedoken op straat was gaan zitten. Voorbijgangers hadden een ambulance gebeld en waren bij hem gebleven tot die arriveerde. Gelukkig waren er behulpzame mensen geweest. Wat als hij thuis was ingestort? Als een geluk bij een ongeluk was ze dankbaar voor degenen die hem hadden geholpen.

Volgens de verpleegkundige was zijn toestand inmiddels gestabiliseerd en zou hij die avond naar een gewone ziekenhuiskamer worden overgebracht.

De bezoektijd was beperkt tot tien minuten. Ze vroegen haar om het gesprek kort te houden, zodat de patiënt niet te veel werd belast.

'Sorry dat ik je tot last ben terwijl je het zo druk hebt,' zei Kippei en hij boog zijn hoofd met het kortgeknipte, peper-en-zoutkleurige haar verontschuldigend toen ze dichterbij kwam staan.

'Maak je daar maar geen zorgen over. Ik ben blij dat ik meteen kon komen. Wat is er gebeurd?'

'Ik was aan het wandelen toen ik me ineens vreselijk beroerd voelde. Ik herinner me er verder niets meer van. Maar dankzij een paar aardige mensen ben ik meteen naar het ziekenhuis gebracht, en nu gaat het alweer een stuk beter.'

'Dat stelt me gerust.'

Hoewel ze dat zei alsof ze zichzelf moed wilde inspreken, zag zijn gelaatskleur er niet goed uit. Bovendien was hij vermagerd en waren zijn wangen ingevallen.

Nu ze hem na lange tijd weer zag, schrok Chizuru ervan hoe oud hij was geworden. Vroeger kleedde Kippei zich als een echte kunstdocent altijd modieus, waardoor hij jonger oogde dan hij was. Maar misschien omdat hij inmiddels de zestig was gepasseerd, of omdat hij zich niet goed voelde, zag hij eruit als iemand van zijn leeftijd, misschien zelfs ouder. Hoe vaak hij ook zei dat het goed met hem ging, het stelde haar niet echt gerust.

'Je wordt dus opgenomen?'

'Ja, daar ziet het wel naar uit.'

‘Dan haal ik straks wat schone kleren voor je.’

‘Zou je dat voor me willen doen? Dank je.’

‘Natuurlijk. Ik blijf ook een tijdje bij je.’

‘Ik red me wel alleen, hoor. Je hebt toch je werk?’

Ze wist even niet wat ze moest zeggen.

‘Maak je daar maar niet druk over. Ik ben bezorgd om jou, dus laat me je helpen. Met een infuus in je hand zijn zelfs de kleinste dingen lastig. We zijn familie; je hoeft je niet in te houden.’

Ze was het gewend om voor zieke mensen te zorgen. Toen haar moeder destijds in het ziekenhuis lag, bracht Chizuru ook schone kleren, deed ze de was en hielp ze waar nodig. Haar moeder zei altijd dat zelfs kleine dingen vermoeiend waren met haar verzwakte lichaam en dat ze het enorm waardeerde dat Chizuru haar hielp. Ze wilde dat Kippei ook op haar zou steunen.

‘Het spijt me.’

‘Dat hoeft echt niet. Juist op dit soort momenten moeten we er voor elkaar zijn.’

‘Ik ben je daar echt dankbaar voor.’

Er verschenen zachte rimpeltjes in zijn ooghoeken terwijl zijn gezicht openging in een warme glimlach. In die glimlach zag Chizuru heel even haar moeder terug. Ze waren tenslotte broer en zus.

‘Het spijt me dat ik nóg iets moet vragen, maar zou je misschien niet zozeer voor mij als wel voor mijn kat willen zorgen? Nu ik in het ziekenhuis lig, zit ik daarmee in mijn maag. Het zou me enorm helpen als je af en toe bij me thuis langs zou gaan om haar eten te geven en de kattenbak schoon te maken. Ik zit me al de hele tijd af te vragen wat ik daarmee moet doen.’

‘Bedoel je Monaka?’

Kippei had jarenlang een witte kat gehad. Een poes met prachtige groene ogen.

‘Nee, Monaka is vorig jaar overleden.’

‘O, is dat zo? Sorry… Dat wist ik niet.’

Chizuru schaamde zich dat ze zo’n ongevoelige vraag had gesteld terwijl hij zich al niet goed voelde.

Ze kreeg er spijt van dat ze zo lang niets van zich had laten horen. Ze had het de afgelopen jaren erg druk gehad en was al meer dan twee jaar niet meer bij Kippei langs geweest. Had ze geweten dat Monaka was overleden, dan had ze veel eerder de tijd genomen om hem op te zoeken.

'Ze werd plotseling ziek. Voor ik het wist, was het voorbij. De kat waarvoor ik je nu wil vragen te zorgen is Yuki. Ze is een kitten van Monaka.'

'Een poes? Hoe oud is ze?'

'Twee jaar.'

'Nog jong dus.'

'Als ze een mens was, zou ze ongeveer in de eerste jaren van de middelbare school zitten.'

'Dus midden in de puberteit.'

'De puberteit, zeg je… Ze is gelukkig geen *nameneko*.'

'Een wat?'

Toen Chizuru hem niet-begrijpend aankeek, glimlachte Kippei wrang.

'Laat maar. Dat is van vóór jouw tijd.'

Blijkbaar gingen er in de jaren tachtig foto's rond van katten die verkleed waren als hangjongeren in schooluniform. Chizuru kon zich daar weinig bij voorstellen. Ze had die foto's nog nooit gezien, maar hoe schattig moest dat wel niet zijn geweest?

'Zal ik dat wel kunnen, voor haar zorgen?'

'Maak je niet druk. Ze is een heel rustig beestje. Je hoeft haar alleen eten en water te geven en de kattenbak schoon te maken.'

'Hoe vaak moet ik haar eten geven?'

'Twee keer per dag. Eén keer 's ochtends en één keer 's avonds. Onder de gootsteen staat een pot met droge kattenbrokjes. Schep daar gewoon wat van in haar voederbakje. Dat staat ook bij de gootsteen. Ongeveer vijftig gram per maaltijd. Ik doe het meestal op gevoel, maar gebruik gerust een keukenweegschaal totdat je eraan gewend bent. Als ze te zwaar wordt, wordt ze sneller ziek.'

Dat was behoorlijk gedetailleerd… Maar goed, het ging tenslotte

om een levend wezen. Om niets te vergeten noteerde Chizuru alles op haar smartphone.

'O ja, geef haar af en toe ook wat magere yoghurt. Daar is ze dol op.'

'Eet ze dat ook?'

'Ja. Er staat nog wat in de koelkast. Neem gerust zelf ook wat.'

Terwijl ze naar hem luisterde, merkte Chizuru hoeveel Kippei om Yuki gaf.

'Het spijt me dat ik je hiermee lastigval. Je zou misschien ook vanuit mijn huis kunnen werken? Heen en weer reizen lijkt me vermoeiend. Als je het goed vindt, kun je een tijdje bij mij logeren. En als dat echt niet uitkomt, regel ik wel een oppas.'

'Ken je iemand die dat doet?'

'Ik zoek wel iemand.'

Hij zei het heel nuchter, maar Chizuru wist dat hij zich er zorgen over maakte. Misschien kon hij vanuit het ziekenhuis via internet wel een oppas vinden, maar natuurlijk wilde hij zijn geliefde kat niet zomaar toevertrouwen aan iemand die hij nog nooit had ontmoet.

'Komt goed. Laat het maar aan mij over. Ik zorg wel voor Yuki. Is er verder nog iets wat ik moet weten? Als je je ergens zorgen over maakt, moet je het me gewoon zeggen. Je kan op me rekenen.'

'Hm… Nou ja… Als er iemand langskomt terwijl ik weg ben… Nee, laat maar. Vergeet maar dat ik iets zei.'

'Iemand? Verwacht je bezoek?'

'Niet echt. Ze komen waarschijnlijk toch niet.'

'Hm, oké dan.'

Ze vroeg zich af wat hij had willen zeggen. Zijn ontwijkende antwoord bleef aan haar knagen, maar er was geen tijd meer om ernaar te vragen.

Het bezoekuur liep ten einde. Vanuit haar ooghoek zag ze dat de verpleegkundige hun kant op keek. Ze maakte zich ook zorgen over Kippei. Het leek haar beter om het hierbij te laten en te vertrekken.

'Goed, dan ga ik nu even bij Yuki kijken. Ik maak graag gebruik

van je aanbod en blijf bij jou logeren zolang je in het ziekenhuis ligt. Goed?'

Vanaf haar eigen appartement deed ze er bijna een uur over om bij Kippei's huis te komen. Elke dag heen en weer reizen zou haar zwaar vallen.

'Natuurlijk.'

Kippei was zichtbaar opgelucht.

'Voel je maar helemaal thuis. En ik betaal je natuurlijk ook voor de moeite.'

'Dat hoeft helemaal niet. Bovendien betaal je straks al genoeg voor de ziekenhuiskosten. Vertel me liever waar je bankboekje ligt, dan neem ik het de volgende keer voor je mee.'

'Dank je, dat zou handig zijn. Mijn portemonnee heb ik bij me, dus voorlopig hoef je je geen zorgen te maken over geld. Maar ik wil je hoe dan ook betalen. Ook al zijn we familie, dit soort dingen moeten netjes geregeld worden.'

'Daar praten we later wel over. Rust nu eerst maar goed uit.'

Nadat ze zag dat Kippei instemmend knikte, nam ze zijn huissleutels aan en verliet ze zijn kamer.

Eenmaal buiten vroeg ze zich af of ze niet wat al te gemakkelijk had toegezegd. Op een huis passen was één ding, maar voor een levend wezen zorgen bracht een heel andere verantwoordelijkheid met zich mee. Toch had ze Kippei's bezorgde gezicht gezien en simpelweg geen nee kunnen zeggen. Er was niemand anders op wie hij kon rekenen. Bovendien mocht ze haar oom graag. Het zou wel goed komen. Totdat Kippei weer beter was, zou ze zich er hoe dan ook doorheen slaan.

Vanaf het ziekenhuis nam Chizuru de bus naar Kippei's huis. Ze had er als kind een paar maanden gewoond en kende het huis door en door. Vlak nadat haar moeder van haar vader was gescheiden, hadden ze er ongeveer drie maanden samen verbleven.

Ze stapte uit bij de vijfde halte vanaf het ziekenhuis. Na ongeveer vijf minuten lopen verscheen het vertrouwde huis aan het einde van de straat.

Het was een oud, traditioneel Japans huis van twee verdiepingen, omringd door een tuin. Rondom stond een laag stenen muurtje dat met mos was begroeid, met een zwarte ijzeren poort. De laatste keer dat ze hier was geweest, was voor de begrafenis van haar oma.

Na haar overlijden kwam Kippei hier helemaal alleen te wonen. Nu hij in het ziekenhuis lag, vond Chizuru dat des te pijnlijker. Omdat ze al jaren geen contact meer had met haar vader, was Kippei een belangrijke oom voor haar. Eigenlijk was hij het enige familielid bij wie ze zich echt op haar gemak voelde. Als ze hem vaker had bezocht, had ze misschien eerder gemerkt dat er iets mis was.

Terwijl ze daarover piekerde en voor de poort de sleutel uit haar tas haalde, werd ze plotseling aangesproken.

'Ben jij toevallig Chizuru Shimamura?'

Geschrokken draaide ze zich om. Naast haar stond een man van middelbare leeftijd met een streng gezicht.

'J-ja…'

Onder zijn scherpe blik kromp ze spontaan ineen.

Een darumapop…?

Zijn dikke wenkbrauwen en uitpuilende ogen zorgden voor een indrukwekkend gezicht en leken sprekend op die van een darumapop. Wat een grote man. Hij moest ruim één meter tachtig lang zijn. Zijn kortgeknipte haar was al grijs aan het worden en hij droeg een zwart nylon jack met een wijde beige chino. Alsof zijn imposante uiterlijk nog niet intimiderend genoeg was, liep er ook nog een grote hond naast hem.

'Aha, zoals ik al dacht. Ik herkende je meteen. Aangenaam, aangenaam.'

In tegenstelling tot zijn intimiderende uiterlijk sprak de man haar opvallend vriendelijk aan.

Hij kende Chizuru's naam. Wie was deze man? Even dacht ze dat hij misschien de foto's had gezien die op het internet rondgingen. Haar hart sloeg een slag over en haar lichaam verstijfde.

Juist omdat ze daar zo bang voor was, durfde Chizuru al die tijd nauwelijks nog buiten te komen.

‘Kippei heeft me daarnet gebeld. Hij zei dat hij in het ziekenhuis ligt en dat zijn nichtje een tijdje op het huis komt passen. Dus vroeg hij of ik een oogje in het zeil wilde houden. Ik schrok me rot toen ik het hoorde, maar gelukkig klonk hij aan de telefoon best opgewekt, wat een opluchting was. Zeg, jullie lijken trouwens sprekend op elkaar. O ja, ik ben de buurman, Shigeo Takaido. Ik kom misschien wel wat intimiderend over, maar ik bijt niet, hoor.’

Dat zei hij allemaal in één adem, waarna hij hardop lachte en de hond naast hem vrolijk meeblafte.

Wat was dit nou weer…

Chizuru voelde haar schouders ontspannen. Haar angst dat het iets met de foto’s op internet te maken had, bleek ongegrond.

‘Hé, Maron. Stil.’

Meteen nadat Shigeo hem terecht had gewezen, werd de hond weer rustig. Hij was duidelijk goedgetraind. Chizuru was even geschrokken van zijn grote gestalte, maar bij nader inzien zag ze een verrassend schattige hond met een pluizige, karamelkleurige vacht. Een schattige naam als Maron paste eigenlijk ook perfect.

‘Sorry, hoor. We stonden net op het punt om te gaan wandelen en hij werd een beetje ongeduldig. Hij ziet er misschien niet zo uit, maar hij is nog maar één jaar oud. Eigenlijk is het nog maar een pup.’

Maron kwispelde enthousiast met zijn dikke staart.

‘Wauw, zijn ze op die leeftijd al zo groot?’

‘Als ze goed eten en slapen wel. Hij groeit nog elke dag.’

Alsof hij begreep dat het gesprek over hem ging, spitste Maron zijn oren. Met zijn ontspannen blik en uitgestoken tong leek hij bijna te glimlachen.

‘Goed, dan ga ik maar weer. Je blijft voorlopig in Kippei’s huis, toch?’

‘Ja, dat is de bedoeling.’

‘Mooi. Dan kom ik later nog wel even gedag zeggen.’

Daarmee sloot hij het gesprek opgewekt af en hij keek naar de hond naast zich.

‘Ach, dat hoeft echt niet. Ik kom zelf wel even langs.’

‘Kom, Maron, we gaan!’

Tot dan toe had Maron zich keurig ingehouden, maar zodra Shigeo hem riep, blafte hij luid en stak hij enthousiast zijn staart omhoog. Hij leek dolblij dat ze nu eindelijk gingen wandelen. Hij kwispelde nog even Chizuru’s kant op voordat hij zijn baasje achternaliep.

‘Zo mag ik het horen.’

Shigeo en Maron liepen samen weg.

Wat een energieke man…

Hij leek vriendelijk genoeg, maar niet echt het type waar Chizuru gemakkelijk mee overweg kon. Iets té uitbundig.

Chizuru droeg haar mondkapje niet zozeer om zich tegen ziektes te beschermen, maar om haar gezicht te verbergen. Zodra ze ook maar één stap buiten zette, had ze het op. Zonder dat ze het zelf had gemerkt, was ze op het punt gekomen waarop ze niet meer zonder naar buiten durfde. Ze was voortdurend bang dat een onbekende haar ineens zou aanspreken:

‘Ben jij niet Chizuru Shimamura?’

Zelf wist ze ook wel dat die angst overtrokken was, maar ze hoefde maar oogcontact met iemand te maken of het koude zweet brak haar al uit. In het ziekenhuis hadden ze een angststoornis vastgesteld en daarvoor slikte ze nu medicatie.

De buren waren dus verhuisd.

Toen Chizuru hier vroeger samen met haar moeder verbleef, woonde er naast hen nog een ouder echtpaar.

Het huis ernaast had een ruime tuin. Boven de muur staken weelderige pijnbomen uit. Het was een huis van twee verdiepingen dat, net als de man die er woonde, een robuuste, stevige indruk maakte.

Shigeo leek een paar jaar ouder dan Kippei, ergens halverwege de zestig. Aangezien hij zijn hond midden op de dag uitliet, was hij waarschijnlijk al met pensioen.

Laat ik me maar zo min mogelijk met hem bemoeien, dacht

Chizuru. Hoewel ze nu wist dat Shigeo Kippei's buurman was, voelde ze zich nog steeds niet helemaal op haar gemak. Haar hart bonsde nog na van de schrik. Chizuru kon namelijk niet goed omgaan met mensen die luid spraken.